Дрезъ, извардва мисъла се отдели
Сокола на страна, чукчолма гръмнели —
И кръстенорта тай, скръченъ, мъгла скрита
Тамъ назад, (Тоя въ само кенъта сеravръна
И плетовичий ройнишъ въ отдайчинъ
Далечъ въ небоса сенчий тамъ се скрихъ.
И католичий рай говеда отъ курума,
Тъй изсъхнало отъ сърдечната дума
На попъ Матей, — и тъй сепна шумний сборъ;
Макаръ че ни единъ средъ върлия раздоръ
Не схвана ясно що Матей Казака викна,
Но гърлестий му гласъ въ сърдцата имъ проникна
Тъй неочаквано — и сепна ги така,
Че се пресече вмигъ, каточе отъ ръка
Вълшебна, и викътъ и врявата несвясна.
И само отстрани вълнение не угасна
Тамъ ропота подзехъ, макаръ сдържанъ и тихъ, —
И въ тъмни погледи гореше пламъкъ лихъ,
Готовъ да поджежи пакъ разпрята отново,
Но, схвана, подзе Войводата слово:

„Другари, братя! Вий отъ първий още день
Съсъ менъ що тръгнахте и заедно съсъ менъ
Вървяхте до сега, — хиляда пъти ази
Ще бъдехъ по-честитъ, да бяхте ме тогази,
При първа среща ощъ, предали на врага
Въ кръвнишките ръце, — отколкото сега
На подозрения и на нечути глуми
Да съмъ изложенъ... Те, те вещи сж на думи
И негли делото съсъ тяхъ щжтъ уреди —
И щжтъ предварди вазъ и него отъ беди...